

9 Senfoni

– EDİP KAFKA · 17 Ekim 2011

Dört hüznün arasındayım
Sırtımda mavi gökyüzü
Ayaklarımda toprak kokusu
Ve kara bir iklim
Anlatılır buğulanmış sözcüklerle
Tahtada bugün kimin öleceği yazıyor
Tarih öyle anlatıyor
Yazları kurak kışları ıslak
Bir ölüm dileniyor kendince
Tavan arası bir bulut damlıyor içime
Damlaya, damlaya ben ölürüm
Adım tahtada ölenler listesinde
Derken babam çağırıyor beni
Ve yine
Kulaklarımda dokuzuncu senfoni
Kurşun yoğunluğu ile sever iken
Yaşanmamış tüm ölümleri
Ben yoğun düşler içinde
Görüyordum babamın kurşunlandığını
Üzerime damlayan her bulut
Damıtılmış zehrini büyütüyor
Annemin beşiğinde
Dört hüznün arasındayım
Sırtımda mavi gökyüzü
Ayaklarımda toprak kokusu
Derken annem çağırıyor beni
Ve yine
Kulaklarımda dokuzuncu senfoni
İki kere iki dörttü
Varlığı ispat istiyordu belki
Ama ben açtım
Açlığım ispat tanımıyordu
Kara tahtada
Duvarlardan çalıyordum
Ezberleyemediğim adını

Benim ben olma olasılığım
Tartışıldı
Ben olarak ölümüm
Dört hüzün arasındayım
Sırtımda mavi gökyüzü
Ayaklarımda toprak kokusu
Derken sen çağırıyorsun beni
Ve yine
Kulaklarımda dokuzuncu senfoni
Bir ninni kaçtı boğazıma
Bir resminse gözüme
Kirli yakalı
Yazları kurak kışları ıslak
Bir hüzün
En çok da zulüm yetişiyordu
Ara sıra da sevgi
Damlaya, damlaya ben ölürüm
Yüreğim göller yöresi
Dört hüzün arasındayım
Üstümde mavi gökyüzü
Ayaklarımda toprak kokusu
Sevmeyi annemden öğrendim
Ölmeyi ise hep babamdan
Hayat buydu
Üstü çiziliydi çocukluğumun
Derken
Kızım çağırıyordu beni
Ve yine
Kulaklarımda dokuzuncu senfoni

EDİP ÇAKI

08.08.05